

Sygnatura akt: VIII Cz 325/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Rafał Krawczyk (spr.)

Sędziowie: SO Hanna Matuszewska, SO Jadwiga Siedlaczek

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2013 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Powiatu (...) – Domu Pomocy Społecznej w P.

przeciwko D. M.

o zapłatę

na skutek **zażalenia powoda**

od postanowienia **Sądu Rejonowego w Toruniu**

z dnia **22 kwietnia 2013 r.**

sygn. akt **IC 70/13**

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie z powództwa Powiatu (...) – Domu Pomocy Społecznej w P. przeciwko D. M. odrzucił pozew.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że droga sądowa była w niniejszej sprawie niedopuszczalna z uwagi na to, że przedmiotowa sprawa nie mieściła się w pojęciu sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 kpc. Przesądzało o tym w ocenie Sądu Rejonowego to, że pomoc społeczna, z której powód wywodził swoje roszczenie, przynależy do prawa administracyjnego, nie zaś do prawa cywilnego. Właściwą drogą do dochodzenia roszczenia powoda jest zatem droga postępowania administracyjnego. Nadto Sąd zauważył, że pozwana, jako przedstawiciel ustawowy M. M., mogłaby zostać zobowiązana do ponoszenia jej kosztów pobytu w domu pomocy społecznej tylko jako jej zstępna i to tylko wówczas, gdy wydana zostałaby odpowiednia decyzja administracyjna.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód, zaskarżając je w części dotyczącej kwoty 1.734,23 zł, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj.:

- art. 217 § 1 kpc oraz art. 227 kpc poprzez oddalenie wniosku powoda o udzielenie dodatkowego terminu na zapoznanie się z aktami sprawy przekazanymi przez Sąd Rodzinny i zajęcie ostatecznego stanowiska w sprawie, które skutkowałoby ograniczeniem wysokości roszczenia do kwoty 1.734,23 zł,

- art. 199 § 1 kpc w zw. z art. 1 kpc poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, iż droga sądowa w niniejszej sprawie była niedopuszczalna z uwagi na to, że sprawa nie mieściła się w pojęciu sprawy cywilnej.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazał dodatkowo, że podstawą jego roszczenia co do kwoty 1.734,23 zł. są przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, bowiem pozwana bezpodstawnie pobrała część świadczenia emerytalnego M. M., nie przekazując go na poczet kosztów utrzymania swojej podopiecznej w DPS.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części dotyczącej kwoty 1.734,23 zł i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że w niniejszej sprawie droga cywilna była niedopuszczalna. Skarżący domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 3.270,59 zł. Jako podstawę faktyczną swojego żądania wskazał, że pozwana jako przedstawiciel ustawowy ubezwłasnowolnionej M. M. miała obowiązek opłacania kosztów jej utrzymania w domu pomocy społecznej. Podstawą tego obowiązku miały być w ocenie skarżącej przepisy ustawy z 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej. Skarżąca w pozwie wskazała, że pozwana jest z jednej strony osobą najbliższą ubezwłasnowolnionej (jej córką), a z drugiej strony – jej opiekunem prawnym.

Z przedstawionej przez powoda podstawy faktycznej roszczenia wynikało zatem wprost, że wynika ono z obowiązków nałożonych na pozwaną przepisami ustawy o pomocy społecznej. Uwagi Sądu Rejonowego sformułowane na temat konieczności rozpatrywania tego rodzaju roszczenia w postępowaniu administracyjnym były w pełni zasadne i nie ma potrzeby powtarzania ich w tym miejscu. Należy jednak podkreślić, że w świetle treści pozwu, powód całe swoje roszczenie oparł na regulacjach ustawy o pomocy społecznej. Powód nie zróżnicował podstaw swojego roszczenia poprzez oparcie go tylko w części na obowiązkach wynikających z zasad udzielania pomocy społecznej, zaś w pozostałej części na fakcie bezpodstawnego wzbogacenia pozwanej. Powód był przy tym reprezentowany w niniejszej sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, a zatem należy przyjąć, że w pełni świadomie formułował swoje roszczenia i wskazywał ich podstawę faktyczną. Wskazaną przez powoda podstawą faktyczną było zaś to, że pozwana w jego ocenie nie dopełniła swojego obowiązku uiszczenia kosztów pobytu ubezwłasnowolnionej M. M. w Domu Pomocy Społecznej, pomimo że była do tego zobowiązana w związku z tym, że była jej zstępną oraz jej przedstawicielem ustawowym, nie zaś to, że pozwana bezpodstawnie wzbogaciła się, pobierając 30% świadczenia emerytalnego ubezwłasnowolnionej.

W ocenie Sądu Okręgowego w zażaleniu skarżący dokonał rozszerzenia podstawy faktycznej swojego żądania właśnie o aspekt bezpodstawnego wzbogacenia, do czego nie był uprawniony. Sąd orzekający w sprawie jest bowiem związany podstawą faktyczną żądania i nie jest dopuszczalne, aby strona w jednym postępowaniu wskazywała różne stany faktyczne, mogące uzasadniać jej żądanie. Jeśli powód upatruje zasadności części swojego żądania w instytucji bezpodstawnego wzbogacenia, winien uczynić je przedmiotem odrębnego postępowania, w którym podstawą faktyczną będą właśnie okoliczności niezasadnego, w jego ocenie, pobierania przez pozwaną świadczenia emerytalnego. Wobec powyższego zarzut skarżącego naruszenia przepisów art. 199 kpc w zw. z art. 1 kpc nie był zasadny.

Brak było również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc. Skarżący wskazywał, że wskutek zapoznania się z aktami sprawy III RNs 852/12, mógłby zmodyfikować swoje stanowisko i ograniczyć powództwo do kwoty 1.734,23 zł. Z treści zażalenia należy jednak wnioskować, że skarżący zamierzał wówczas oprzeć swoje roszczenie właśnie na bezpodstawnym wzbogaceniu pozwanej, co, jak wskazano wyżej, stanowiłoby niedopuszczalną modyfikację podstawy faktycznej żądania. Nie doprowadziłoby to zatem do zmiany rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Tym samym omawiany zarzut skarżącego również był niezasadny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 zdanie pierwsze kpc.